

Scénář

Příběh pana Wilibalda Klintera

V lidských dějinách jsou okamžiky, na které bychom nikdy neměli zapomenout. Jednou takovou historickou událostí je i odsun Němců z českého pohraničí po II. světové válce. Jsme moc rádi, že jsme se mohli s jedním takovýmto pamětníkem potkat a získat jeho životní zpověď.

Wilibald Klinter se narodil během druhé světové války v roce 1941 ve Velkém Šenově v německé rodině. Měl čtyři starší sourozence. Maminka byla v domácnosti, tatínek pracoval jako tiskař v Severografii. Jedna z prvních dětských vzpomínek pana Klintera je bombardování Drážďan.

A to si pamatuju, to vidím ještě dneska, že jsem seděl na takovém houpacím koni a houpal jsem se v místnosti, kde byla moje babička a moje maminka. A tak to dunělo, tak to všechno dunělo. A já jsem se maminky ptal, co se to tady děje? A maminka mi řekla, to nic, to tady něco prošlo, projelo kolem. No zamluvila to, nevěděla, neřekla mi nic.

To už se blížil konec války, který pro Německo znamenal prohru a následný nucený odsun Němců z pohraničí. A to byla určitě událost, která ve Wilibaldu Klinterovi zanechala nejsmutnější vzpomínky.

Přišel rok 1946 a rodina Klinterových se musela sbalit a byla přemístěna do sběrného střediska ve Šluknově, ze kterého měla být dále deportována do jedné z okupačních zón. Ve sběrném středisku strávili asi 4 měsíce, a to hlavně přes zimu ve velmi špatných podmínkách. Protože nevěděli, kdy tábor opustí, museli se velmi uskomnit a maminka schraňovala jídlo na nejhorší doby.

Maminka si ušila takovej sáček plátěnej a vždycky z toho přidělu, co jsme měli, tak dva krajíce rozkrájela na kostičky a sušilo se to tam na těch kamnech, to bylo něco takového, taková zlatá rezerva. Abychom měli něco s sebou, protože jsme nevěděli, kam přijdeme, co bude dál, jak budeme žít.

Jednou se ve středisku objevil správce tiskárny, kde tatínek pracoval. Protože většina odborníků byli Němci, přišel tatínek požádat, zda by nezůstal a nevrátil se do práce.

Jednoho krásného dne přijel ten správce. Přijel do toho tábora a říkal nám, pane Klinter, my vás potřebujeme, nechtěl byste tady zůstat? No a otec teda si říkal, co uděláme? Poradil se s námi, půjdeme pryč, nebo zůstaneme DOMA.

Wilibald Klinter měl podle jeho slov pěkné dětství v rodině, často však pociťoval nenávisť Čechů k Němcům.

Sestra mi v Mikulášovicích koupila koloběžku. Když přijela, tak jsme ji šli s bratrem naproti. Bylo to krásná koloběžka. Jenomže sousedovi klukovi se ta koloběžka líbila, tak zkrátka si ji vzal, a bylo to... takže já jsem neměl nic.

Navštěvoval českou národní školu, což nebylo ze začátku lehké, protože neuměl česky a nuceně mu změnili jméno za Wilibald na Vilém. Dle vlastních slov vlastně ani neví, jak se česky naučil.

Po ukončení měšťanky maminka 13letého Wilibalda vzala a odvedla ho do továrny, kde se vyučil tkalcovství. Poté pan Klinger vystřídal několik zaměstnání. Jeho velkým koníčkem bylo muzicírování. V roce 1965 poznal slečnu Jarmilu, která se stala jeho životní láskou. Společně mají dvě dcery.

Velký zlom v jeho životě, stejně jako pro většinu lidí této země, přišel v roce 1989. Otevřeli se hranice. Manželům Klingerovým se naskytla možnost provozovat penzion na Vlčí Hoře. Začali se k nim vracet vystěhovalí Němci. Dělali se u nich sousedská setkání i třídní srazy. Pan Klinger také pomáhal vyřizovat doklady vystěhovaným Němcům.

Oni neměli vůbec žádný doklady. A teď když byli v důchodu, tak se potřebovali vykázat papíry, které potřebovali. Rodný listy a další věci, to neměli, tak jsem jim to zařizoval.

Po 13 letech penzion prodali a pořídili si letadlo. Klingerovi v důchodu rádi cestují i po světě, kdy se nejdále podívali do Ameriky a Peru. Také si užívají svých vnoučat a pravnoučat.

Já mám radost, když můžu někomu pomoci a myslím, že tím je řečeno všechno. To znamená žít skromně, ne někomu ubližovat, nebo pomlouvat.

Já jsem si svou válku prodělal, tak vím, co to je.